

FESTIVALSKA

NOVINE

55. PULA FESTIVAL IGRANOG FILMA
19. - 26. 7. 2008.
FILM POD KOŽOM

BROJ 5
SRIJEDA, 23. SRPNJA 2008.

**NAJOSOBNIJI FILM ZRINKA OGRESTE
TOMISLAV RADIĆ O NESPAVANJU
PREDSTAVLJEN STRANI OCJENJIVAČKI SUD**

Impressum Festivalskih novina

Ravnateljica Festivala
Zdenka Višković-Vukić

Umjetnički ravnatelj
Zlatko Vidačković

Producentica
Tanja Miličić

Tajnica uprave
Sanela Omanović

Voditelj popratnih programa
Branka Benčić, Marko Zdravković-Kunac, Svetlana Barać,
Zvonimir Rumboldt, Marko Rojnić

Produkcija zabavnog programa
Ela Poljarević

Odnosi s gostima
Suzana Požgaj

Voditeljica financija
Tamara Brščić

Za nakladnika
Zdenka Višković-Vukić

Glavni urednik festivalskih publikacija
Zlatko Vidačković

Urednik Festivalskih novina
Boško Picula

Redakcija:
Dubravka Lampalov, Ana Miljanić, Nicole Vojak,
Ivica Gunjača

Službeni fotografi Festivala
Hassan Abdelghani, Slaven Radolović, Dejan Štifanić,
Igor Levak

Grafička urednica
Irena Musi

Pomoćnica grafičke urednice
Ivana Antić

Prijelom
Dora Badruina

Tehnička podrška
Ivica Šuran, Gabrijel Erman, Tomislav Erman

Voditelj marketinga
Duško Simičić

Urednik web stranica
Goran Ivanišević

Glasnogovornik Festivala
Hrvoje Pukšec

Voditelj Press centra
Ivica Gunjača

Tisak
Novi list

Sav materijal objavljen u Festivalskim novinama
dostupan je i na web adresi www.pulafilmfestival.hr

Nakladnik:
Pula Film Festival
Laginjina 5, p.p. 29
52100 Pula, Hrvatska
tel: ++ 385 52 393 321
fax: ++ 385 52 393 320
www.pulafilmfestival.hr
info@pulafilmfestival.hr

Kako se uvući pod kožu?

Sloganom «Film pod kožom» 55. festival igranog filma u Puli promiče ne samo svoju višedesetljetnu tradiciju, nego ljubav prema filmu građana Pule te sudionika i gostiju Festivala vidi kao svoju misiju i viziju. Sukladni vizualni identitet ovogodišnjeg Festivala potpisuje dizajnerski tim studija DZN iz Zagreba. Dizajnerski tim čine vlasnik studija i dizajner Tomislav Vlainić, Lada Vlainić i Ivan Doroghy u svojstvu konzultanta.

Studio DZN afirmirao se brojnim dizajnerskim rješenjima od kojih se izdvajaju: Zgraf - Međunarodna izložba grafičkog dizajna, Festo - festival tržišnih komunikacija, Osječko ljeto kulture, projekti za Hrvatsku turističku zajednicu, HNK u Splitu, HNK u Osijeku, Ministarstvo znanosti obrazovanja i športa, kao i mnogobrojni radovi za druge javne, kulturne i društvene institucije.

Rješenje vizualnog identiteta ovogodišnjeg Festivala temelji se na ideji tetovaže kao suvremenog oblika označavanja osobne pripadnosti određenoj ideji, slici, znaku... Motiv pulske Arene apliciran tehnikom tetovaže na ruku dvoje mladih ljudi - djevojke i mladića - sugerira okretanje pulske filmske manifestacije mlađem naraštaju. Ovo rješenje u kombinaciji sa sloganom «Film pod kožom» daje cijelom identitetu Festivala znatno osobniju notu.

Spuštajući poruku s opće na individualiziranu razinu vizualni identitet naglašava pojedinačni odnos filmskog festivala i posjetitelja, nasuprot uobičajenoj pretencioznosti masovnih ikonografija tako čestih kada se radi o velikim kulturnim događajima. Fotografije za vizuale potpisuje zagrebački fotograf Domagoj Kunić, modeli su Ana Begić i Bojan Mucko, a šminkanje i tetovaže izvela je Maja Krišković.

Razgovor s likovnom umjetnicom i redateljicom Anom Hušman povodom izložbe CINEMANIAC na kojoj se ove godine predstavlja instalacijom elemenata scenografije svog pobjedničkog filma s ovogodišnjih Dana hrvatskog filma *Manire čine čovjeka - Ručak*

Od kuhinje do nagrada

razgovarala Nicole Vojak

Projekcija filma Ane Hušman u srijedu u kinu Valli u 20.00 sati

Manire čine čovjeka - Ručak

O FILMU: Pravila lijepog ponašanja – bontona – na koja nailazimo u priručnicima ističu da pomažu ljudima u boljem međusobnom razumijevanju i olakšavanju komunikacije te da omogućuju da se lakše i s više samopouzdanja krećemo u društvu. Film se bavi običajima pri jelu i piću, konkretno pri ručku. Naime, zajednički je objed središnje mjesto na kojem drugima pokazujemo svoju uglađenost i civiliziranost...

OSOBNIA ISKAZNICA FILMA

eksperimentalni, 15 min, Beta SP; produkcija Studio Pangolin; režija Ana Hušman; scenarij Ana Hušman; kamera Ivan Slipčević; montaža Iva Kraljević; animacija Ana Hušman, Dina Rončević; dodatna animacija / additional animation Lala Raščić, marko Rukavina, Maja Krišković, Nicole Hewitt; glazba / music Edo Majjka, Silvana Armenulić, Amira

U iščekivanju ovogodišnjih dobitnica i dobitnika Zlatnih arena, ovogodišnju hrvatsku filmsku produkciju obilježio je jedan – eksperimentalni film. Naime, na 17. danima hrvatskog filma održanim u ožujku u Zagrebu apsolutnom je pobjednicom postala zagrebačka umjetnica i redateljica Ana Hušman sa svojim filmom *Manire čine čovjeka - Ručak*. Film je na Danima osvojio sve najvažnije nagrade: Veliku nagradu za najbolji film, Nagradu publike za najbolji film i nagradu Oktavijan za najbolji eksperimentalni film. Oduševivši istodobno Stručni ocjenjivački sud, gledatelje i kritičare, mlada je filmašica postavila nove standarde u osmišljavanju i realizaciji kratkometražnih filmova u Hrvatskoj. Iza nje su također mnogobrojne samostalne i skupne izložbe, niz zanimljivih videoradova u kojima lucidno koketira s animacijom, a fokus često zadržava na čovjeku, njegovom habitatu i normama ponašanja propitujući zašto je tomu tako.

Odakle je proizišla vaša ideja da se koncentirate uglavnom na čovjekov habitus?

Iz kuhinje. Prije me, naime, više zanimala kuhinja. Uvijek sam razmišljala kako bih kao umjetnica trebala prikazati položaj čovjeka u sadašnjem svijetu. Kuhinja mi je recimo predstavljala položaj žene. No, ja ga ne bih definirala kao njezin prirodni položaj u društvu, nego onakav položaj kakav društvo definira svojim predrasudama i okvirima pokušavajući sve smjestiti u nekakav kalup.

Koliko je trajao cijeli proces stvaranja ove izložbe i – filma?

Nije mi ovo prva izložba. Imala sam već jedno predstavljanje ove izložbe, ali je prostor bio puno veći, pa je, na neki način, možda bilo malo teže sve to složiti u novi prostor, a da ne izgubi svoj smisao. Svaranje je ove izložbe trajalo sve skupa tri godine. Dvije godine sam se bavila prikupljanjem materijala. Istraživala

sam i slagala, a godinu dana je trajalo samo snimanje filma.

Što vam osobno više odgovara, likovno ili filmsko umjetničko izražavanje?

Ja to ne bih nikako odvajala. Za sebe volim reći da sam umjetnica, a kad si umjetnik to obuhvaća veliki krug stvaralaštva u kojem se može izraziti. Ne volim se opredjeljivati. Za mene to znači biti dobar samo u jednom segmentu, i nemati širok spektar mogućnosti.

Višestruko ste nagrađena redateljica. Kakav je vaš stav prema nagradama, koliko Vas one inspiriraju ili možda olakšavaju posao?

Nagradu je uvijek super dobiti. Prvenstveno zato što nekad imamo mali proračun, pa onda nagrada na neki način nadahnuje.

U čemu pronalazite nadahnuće?

Pronalazim ga u radu. Što više stvaram to imam više inspiracije. Često mi se događa da ideja za novi projekt nastane na pola stvaranja projekta na kojem trenutno radim. I tako to teče i teče, i nadam se da će uvijek biti tako.

Što trenutno radite?

Pa... evo do prije deset minuta sam farbala zidove. Inače, pripremam još jednu izložbu u Osijeku koja mi predstavlja veliki izazov zbog velikog prostora. Ponovno. Planiram nastaviti raditi kao vanjski suradnik Akademije dramske umjetnosti u Zagrebu. A ostalo...ne znam...budućnost je neizvjesna. Nadam se samo da će biti i plodna istovremeno. Jedino što mi preostaje jest moliti da ću imati dobra financijska sredstva za svoje projekte.

Drama u režiji Zrinka Ogresta o ljubavnom trokutu čiji će sudionici u nekoliko dana doživjeti lom između stvarnih i prividnih života...

Sadržaj:

Lažni život i prividni red jedva se održavaju u kaotičnom neredu troje ljudi i njihove okoline. Strukturirana u pet dana, priča dinamikom mnogobrojnih, likovima prividno povezanih događaja ocrtava ljubavni trokut jednog muškarca (Leon Lučev) i dvije žene (Jadranka Đokić i Daria Lorenci). Takav prividni red života neminovno će se razbiti u sudaru s pravim životom koji je – nepredvidiv...

REDATELJ ZRINKO OGRESTA: O UMJETNOSTI PROMATRANJA

Filmska kritika vas je na nedavnome A-festivalu u Karlovym Varyma svrstala među pet najkvalitetnijih ostvarenja tog festivala. Kakva iskustva iz Karlovyh Vary nosite ove godine?

Ustvari je nezahvalno iskustvo kada se dogodi takvo što, da u njihovim medijima budete proglašavani favoritima jer to stvara veliki pritisak i autoru. Čovjek se, naravno, potajno počne nadati. Sve ostalo što smo tamo doživjeli, i od publike, i od kritike – bilo je iznad svakog mog očekivanja.

Film Iza stakla snimili ste bez ijedne kune honorara, što u hrvatskoj kinematografiji kod etabliranih redatelja nipošto nije običaj. Kako to da ste donijeli takvu odluku?

Malo mi je neugodno što sam taj podatak iznio u javnost. To bi bilo osobito da sam prvi autor koji je takvo što učinio ali – nisam. Možda je rijetkost da filmski redatelj koji iza sebe ima 25 godina rada

sa svojim petim igranim filmom bude prisiljen da u takvim financijskim uvjetima radi film, ali, evo, to je bila zajednička odluka i producenta Ivana Maloče i moja. U okviru novca kojeg imamo, odlučili smo tada, napraviti ćemo maksimalno da u onom dijelu koji je za film najvažniji, a to je likovnom, zvukovnom i svim drugima – ne trpi. Napravili smo financijska štrihanja tamo gdje smo mogli, a to su bili naši osobni honorari. A naravno, tu je i ljubav prema filmu, tu je i obaveza prema ovomu što radim, obaveza prema onom što ostaje iza mene, neka slika... Nisam se htio odreći visoke razine rada koja je temeljni preduvjet da film uopće može ući na bilo koji relevantni filmski festival.

Iza stakla i prema svojoj iznimnoj sugestivnosti, ali i prema nekim vašim izjavama u domaćem i inozemnom tisku pripada onomu što nazivamo osobnim filmom. Znači li to ujedno da u njemu ima autobiografskih elemenata?

Na to pitanje neću posve izravno odgovoriti: u svakom slučaju, to je moj vrlo, vrlo osoban film, a osjećao bih se i loše i nečasno kad bih pomislio da je baš neka moja osobna životna priča vrijedna filma.

Snažni socijalni a n g a ž m a n koji je odredio dosadašnji vaš filmski opus u najnovijem filmu nije u prvome planu. Koji vam se to umjetnički i osobni pomak dogodio?

Nisam siguran je li petfilmovavećopus – u našim skromnim uvjetima vjerojatno i jest. Svaki moj film, barem je to bilo moje temeljno

nastojanje - jest uvijek bila neka intimistička priča koja je imala socijalni i društveni okvir koji me u tom trenutku zanimao. Počeo sam raditi filmove baš u najturbulentnije vrijeme suvremene hrvatske povijesti, normalno da se taj društveni kontekst nametao kao nešto što se prvo iščitavalo u tim filmovima, iako to nije bila moja prva namjera. U filmu Iza stakla, stvar je naoko obrnuta. Dakle, intimistička se priča nameće u prvi plan, a naoko je lišena društvenoga konteksta, a ustvari nije. Ovaj film je po mnogočemu ovdavniji, hrvatski, on doista nastoji oslikati nepropusnu, zatvorenu, tradicionalnu i konzervativnu hrvatsku sredinu – i u pozitivnome i u negativnome aspektu.

Ljubavni trokut u kojem se nalaze vaši likovi prikazuje svaki pojedini karakter u širokome dijapazonu, od antipatičnoga stereotipa, preko prihvaćanja i identifikacije s općeljuskim nesavršenostima, na čelu sa slabostima - pa sve do gotovo antičkih razmjera tragedije predestinacije.

Ako mi je to doista uspjelo, onda mi je pomogao dragi Bog. Scenarij smo Lada Kaštelan i ja radili i dugo i temeljito. Iza stakla mišljen je upravo tako: to je i odraz mog svjetonazora i odraz mog osobnog života, a valjda i ukusa, nekakve umjetnosti promatranja. Radi se o tomu da se ne izmičem životu, ma kakav on bio, dakle, ne bježim. Način na koji promatram međuljudske odnose, način na kojih ih oblikujem, sve je to privatno. Zato mi je teško o tomu govoriti, jer tiče me se i osobno, ne samo u umjetničkom smislu. Temeljno ishodište ove moje priče jest koliko mi, i možemo li uopće - utjecati na naše vlastite živote: je li to pitanje sudbine, predestiniranosti, sile koja upravlja našim životima, ili je to čak pitanje banalne slučajnosti. Dramaturgija ovog filma počiva na čitavome nizu slučajnosti koje su se protagonistima dogodile. Zato sam bio veoma sretan kada sam pročitao jednu kritiku u Hollywood Reporteru koja je u potpunosti protumačila film na onaj način na koji sam ga ja snimio. To se doista rijetko događa.

razgovarala Dubravka Lampalov

GLUMCI: LEON LUČEV, DARIA LORENZI, BORIS SVRTAN

Život češće podijeli uloge tako da zakonita supruga bude tamnokosa i starija a ljubavnica plava i mlađa. Redatelj Ogrresta napravio je suprotnu podjelu. Svojom ste sugestivnom glumom ustvari dokazali da muškarce motivira nešto sasvim drugo. O čemu je riječ?

DARIA: Ha, ne znam, treba muškarce pitati...

LEON: Da, imao sam problem s tim - kako u ovome filmu postići uvjerljivost, kako to sve opravdati. I, da iskreno kažem, ne znam kako sam to opravdao. Neka suluda strast postojala je među nama cijelo vrijeme i ta strast je ustvari držala tu konekciju - ne znam bih li to nazvao ljubavlju, panikom, strahom, paranojom, ljubomorom... Svega tu ima. S likom kojeg tumači Jadranka Đokić, dakle, sa zakonitom suprugom, postojala je ljubav koja se transformirala u nešto što nije štimalo, nešto preko čega nismo prošli, nešto neizrečeno.

DARIA: S jedne strane, individualna je a s druge - općeljudska je tema što se nama zapravo događa u ljubavnim odnosima, zašto inzistiramo na određenim odnosima, zašto ljudi ostaju u vezi u kojoj su nesretni, u vezi koja je problematična i teška. Teško mi je dati konačni odgovor na to pitanje, to su teške i duboke stvari, to je i moja životna tema i tema vjerojatno velikoga broja ljudi. Ne može se na to odgovoriti.

BORIS: To pitanje je pitanje svih pitanja. Plava ili crna, to nikad ne znaš. Ali, najgore je kad je crna umjesto plave ili plava umjesto crne.

Uz minimum teksta i bez filmske glazbe – uspijevate prosljediti publici snažne emocije. Kako ste postigli tako temeljit i dubok ulazak u likove koje tumačite: koliko vas je vodila intuicija, koliko životno iskustvo, koliko koscenaristica Lada Kaštelan, koliko vaše iznimno glumačko umijeće, a koliko redatelj Ogrresta?

BORIS: Krenuo bih prvo od redatelja Ogrresta koji je napravio podjelu, pa preko ogromnog kazališnog i filmskog iskustva mojih kolege i mene, a onda unatrag, tim putem, dođemo do Akademije dramske umjetnosti, do škole gdje se uči oblikovati taj unutarnji žar. Ono što se vidi na platnu, to je plod dugogodišnjeg procesa. Drago mi je da su u Hrvatskoj sazreli glumci koji su posvećeni svog posla, i na filmu i u kazalištu.

DARIA: Uvijek radim na isti način – nekad mislim da bih morala početi raditi drukčije, ali opet, na kraju se uvijek odlučim na to da sebe stavim u situaciju lika kojeg tumačim, da probam zamisliti da sam

to ja i da se to događa meni. Naravno, sklona sam drami i zato se tim poslom i bavim. Zato mi je zapravo prilično lako ući u sve što je dramatično i krajnje. Imam osjećaj da je sve to u meni, da mi se sve to dogodilo. Uz to, imam duboku težnju da sve to iz sebe izrazim.

LEON: Moj radni proces izvrsno je definirala moja kolegica Nina Viočić koja mi je rekla: „Ovo ti je prvi lik u kojem nisi išao braniti sebe, a da si ga išao braniti, bio bi na jako skliskome terenu“. Pokušavao sam biti to što taj čovjek jest u tom momentu, bez ikakvoga opravdanja, bez ikakve analize, jednostavno samo biti. Zadnju scenu u filmu trebali smo snimati treći dan. Rekao sam da je ne možemo snimati treći dan, jer ta scena dolazi iz iskustva cijelog filma i tako se i dogodilo. Upravo s tom scenom imao sam mentalno najviše problema, a nakon cijeloga snimanja, ta je scena samo potekla iz mene.

razgovarala Dubravka Lampalov

Konferenciju za novinare ekipe filma Iza stakla u utorak u Circolu pratio Ivica Gunjača S dvije kamere na ljubavni trokut

Na Konferenciji za novinare ekipe filma Iza stakla redatelj Zrinko Ogrresta opisao je svoj film kao dosad najosobniji projekt. Nakon četiri filma po kojima je postao poznat kao kroničar hrvatske stvarnosti odlučio se na zaokret i možda novu stvaralačku fazu. Ovim se filmom okrenuo subjektivnoj vizuri i situaciji da procjenjuje probleme vlastite generacije. Staromodno i hladno rečeno „ljubavni trokut“ ili popularnije i možda preciznije „sretno udana/oženjen u tuđem braku!“ Pišući scenarij Ogrresta je stigao na pola puta i - stao. Priznaje da nije imao hrabrosti razvijati priču dalje pa je u pomoć je pozvao koscenaristicu Ladu Kaštelan. Redatelj je otkrio i to da pri pisanju scenarija nema nekog određenog glumca u glavi, kao i da u razvijanju likova često svom liku promijeni spol! Dapače, sumnjajući da je poznato tko komu može biti par u Hrvatskoj (kako reče i Vinko Brešan) Ogrresta veli da bi u potragu za pravim partnerima išao bilo gdje. Ipak, naglašava, tri para u ovom filmu nisu bila sparena od početka već tek nakon

nekoliko glumačkih proba.

Koliko je u toj podjeli bio uspješan možda govori i činjenica da je sa zida u Circolu gdje se nalaze fotografije glumica i glumaca iz filmova ovogodišnjeg Nacionalnog programa u noći s ponedjeljka na utorak nestala ona s likom Jadranke Đokić (koja je izostala s konferencije zbog profesionalnih obveza)! Glumica u filmu Daria Lorenzi je priznala da joj je najveća novost i iznenađenje bilo snimanje s dvije kamere. Glumac Leon Lučev je kazao kako mu njegov karakter nije odmah legao pa ulogu nije radio iz sebe već iz lika. Rad na filmu je bio intenzivan (konstantno stanje), a povjerenje u Ogrestu omogućilo mu je da da sve od sebe a redatelj da čisti višak. Glumac

Boris Svrtan također misli da je glumio po traženoj mjeri. Najmlađa glumica filma je osmogodišnja Katarina Ljeljak koju je redatelj uočio u kazalištu pa je suradnja bila dobra i naporna jer su se međusobno slušali! I direktor fotografije Davorin Gecl je istaknuo snimanje s dvije kamere jer je ono teže od snimanja jednom zbog puno pokreta, korekcija svjetla i koordinacije. Montažer Josip Podvorac (radio je s kolegom Vladimirom Gojunom) na konferenciji je rekao da se u prvom dijelu filma odlučio za dinamični rez, a u drugom za puno manje intervencija. Pred kraj je Ogrresta objasnio promjenu prvotnog naslova. Film se trebao zvati Razdanjivanje ali se nakon snimanja odlučio za promjenu jer naslov Iza stakla „znači, a ne tumači, niti ne otkriva“.

Peti dan Nacionalnog natjecateljskog programa

Što je Tomislav Radić snimio o nespavanju?

Autor pobjedničkog filma 52. festivala igranog filma u Puli 2005. Što je Iva snimila 21. listopada 2003.? Tomislav Radić ove se godine predstavlja intimističkom dramom o ljudskoj usamljenosti i načinima kako ju prevladati. To je film Tri priče o nespavanju koji je na rasporedu Nacionalnog natjecateljskog programa u srijedu 23. srpnja. Film je kolaž triju priča. U prvoj priči mlada žena (Ecija Ojdanić) cijelu noć ne uspijeva sklopiti oka zbog djetetova plača i neprestanih svekrvinih prigovora o uzrocima problema u njezinom braku... U drugoj priči hrvatsko-španjolski supružnici (Rosana Pastor i Dario Marković) prolaze kroz najtežu bračnu krizu dosad svjesni da ih ni ljubav više ne može zadržati zajedno... U trećoj pak priči postarija žena (Žuža Egrenyi) budno iščekuje dolazak svoje gošće iz Španjolske koja u gradu upoznaje mladoga taksista... Uz dvije hrvatske glumice Eciju Ojdanić i Žužu Egrenyi te njihovu španjolsku kolegicu Rosanu Pastor, glavnu mušku ulogu u filmu tumači hrvatski filmski kritičar i filmolog Dario Marković, utemeljitelj filmskog časopisa Kinoteka te urednik i voditelj nekoliko emisija o filmu na Hrvatskoj televiziji. Kao redatelj Tomislav Radić debitirao je 1972. filmom Živa istina koji je na Festivalu u Puli nagrađen Zlatnom arenom za najbolju glavnu žensku ulogu koju je dobila glumica

Božidarka Freit. Uslijedili su filmovi Timon, Luka, Anđele moj dragi i Holding. Najveći uspjeh u filmskoj karijeri ostvario je upravo filmom Što je Iva snimila 21. listopada 2003.? Osim što je film nagrađen Velikom Zlatnom arenom, sam je Radić za njega dobio i Zlatnu arenu za najbolju režiju. Tomislav Radić, višegodišnji profesor glume i kazališne režije na Akademiji dramske umjetnosti u Zagrebu, režirao je i niz kazališnih predstava, dok posebno mjesto zauzima njegova postava Stilskih vježba Raymonda Quenaua koja se na repertoaru nalazi bez prekida od 1968.

OSOBNJA ISKAZNICA FILMA

Hrvatska, 2008., 80', 35 mm; produkcijska kuća: Korugva d.o.o. (u suradnji s HRT-om); producent: Tomislav Radić; koproducent: Vanja Sutlić; režija: Tomislav Radić; scenarij: Tomislav Radić; uloge: Ecija Ojdanić, Rosana Pastor, Žuža Egrenyi, Dario Marković, Marinko Prga, Jasna Ančić; kamera: Vedran Šamanović; montaža: Kruno Kušec; scenografija: Ivica Trpčić; kostimografija: Vjera Ivanković; ton: Ivica Drnić; maska: Marija Bilić; glazba: Drago Mlinarec.

Projekcije trećeg dana programa Najbolje od Dana hrvatskog filma

Filmovi o ljubavi i mržnji

Uz pobjednički film ovogodišnjih Dana hrvatskog filma Manire čine čovjeka – Ručak redateljice Ane Hušman, treći dan posebnog festivalskog programa Najbolje od Dana hrvatskog filma, donosi još tri nagrađena filma. To su eksperimentalni film Bastion redatelja Zdravka Mustaća, dobitnik nagrade za najbolju kameru koju je zavrjedio snimatelj Boris Poljak, zatim glazbeni spot Pitala si me Hladnog piva u režiji Dinka Klobučara, nagrađen Oktavijanom u svojoj kategoriji te namjenski film Ovoga puta ne

možemo reći da nismo znali Slavenu Žimbrega, također dobitnik nagrade Oktavijan Hrvatskog društva filmskih kritičara u svojoj kategoriji. Bastion je priča o dvije mlade žene (tumače ih Barbara Prpić i Ivana Roščić) koje uživaju u strastvenoj ljubavnoj vezi. Ali nenadano jedan nasilni događaj poremeti njihove skladne odnose. Kroz deset rasplnutih slika pratimo nastanak i raspad jedne ljubavne priče... Za glazbeni spot Pitala si me Dinko Klobučar dobio je i nagradu Jelena Rajković Hrvatskog društva

filmskih redatelja za najboljeg mladog redatelja, dok je film Ovoga puta ne možemo reći da nismo znali snimljen s namjenom da hrvatsku javnost upozori na humanitarnu katastrofu u sudanskoj pokrajini Darfuru u kojoj je od 2003. ubijeno više od 400 tisuća ljudi. U rujnu 2006. u New Yorku je postavljena izložba fotografija pod nazivom Darfur / Darfur kako bi educirala svjetsku javnost o genocidu i humanitarnoj krizi u Darfuru koja je kasnije postavljena i u Zagrebu. Filmovi su na rasporedu u srijedu u 20.00 u kinu Valli.

Pitala si me

Ovoga puta ne možemo reći da nismo znali

Bastion